

JUMALAN RAKKAUS

Pekka Ervastin esitelmä 18.5.1930 (esityksen loppuosa)

Ja me ymmärrämme, että tulee olemaan enemmän ja enemmän tulevaisuudessa, kun on ihmisiä maan päällä, joita pyhät kirjat sanovat vanhurskaiksi, jotka osaavat rakastaa siinä, missä toiset eivät voi muuta kuin vihata. On suurta kun on ihmisiä, joissa Jumala tulee esille rakkaudessa, jotka osaavat armahtaa ja nostaa sydämiä, noita väsyneitä, jotka kaikki ovat sieluja, joita jumalallinen henki muovailee, mutta jotka tulevat täydellisiksi. Sentähden minä näen ja tunnen ja minä tiedän, että Jumala rakastaa rajattomasti ja uskollisesti vaikka ihmiset eivät sitä näe eivätkä ymmärrä. Mutta jotakin on, jota me ihmiset voimme tietää, nähdä toistemme suhteen, nähdä selvemmin sitä mukaa, kuinka selvä katseemme on ja jota me voimme itsessämme ja oman itsemme suhteen jotakin siis, jota me ihmiset useasti voimme tietää, ja se koskee meitä itseämme ihmisinä, meidän omaa henkistä psykologista rakennettamme. Sillä vaikka me ihmiset teemme nyt tässä ruumistuksessa eläessämme eroa eri ikäkausien välillä, ja sanomme toista lapseksi ja toista nuorukaiseksi, toista mieheksi toista naiseksi, niin itse asiassa nämä erotukset ovat jonkinlaista käytännöllistä todellisuudesta johtuvaa ruumiin kasvamista ja kuihtumista. Meidän itsemme suhteen ei oikeastaan tällainen määritelmä pidä paikkaansa, sillä joskin monet meistä ovat voineet unohtaa vanhempana, että ovat olleet lapsia ja luulevat nyt olevansa täysikasvaneita, viisaita ja järkeviä olentoja ja elämässään hyvin toimeentulevia, niin on toisia, jotka eivät koskaan pääse tällaisiin tunnelmiin. On hyvin useita semmoisia, jotka huolimatta siitä, että heidän ruumiinsa vanhenee, aina tuntevat olevansa nuoria, samanlaisia, ei oikeastaan parempia eikä viisaampia kuin mitä olivat nuorina, ja sitten

he voivat tuntea olevansa lapsia. Luulen olevan verrattain tavallista, että ihmiset sanovat itselleen: „Kyllä minä olen aina ollut sama kuin aina olen ollut. Tuommoinen olin nuorena ja lapsena.“ Ulkonainen ruumis vain muuttuu. Ensin se oli suloinen kuin lapsi ja sitten kaunis kuin nuori ihminen, mutta tuli rumaksi ja rumemmaksi. Se on vain tämä ulkonainen ruumis, joka muuttuu, mutta itsehän me olemme, kun tutkimme itseämme ja menemme sisimpään, samoja kuin nuorena ja lapsina. Tämä on nyt ihmeellinen totuus meidän kaikkien ihmisten suhteen. Jos me sen unohdamme, niin ei se ole mikään etuoikeus, mutta se totuus pitää paikkansa, että meissä on lapsi, meissä on pieni lapsi, joka on aina jäljellä. Ja meidän täytyy kiittää kohtaloa, että meissä voi viihtyä lapsi sisässämme. Silloin olemme onnellisia ja lähempänä Jumalaa. Jeesus sanoo nimenomaan lapsista, että heidän enkelinsä aina katselee Isää taivaissa. Sillä hän tarkoittaa meidän varsinasta omaa, niin sanottua korkeampaa minää, enkeliä meissä ja se katselee aina Jumalaa kasvoista kasvoihin. Se merkitsee, että ne, joiden ruumis on kasvanut täysi-ikäiseksi, he eivät ole samassa asemassa. Heidän enkelinsä ei katso Jumalaa kasvoista kasvoihin, niin meidän korkeampi minämme meissä, sisäinen ihminen meissä, ei katso enää luottamuksella taivaallista isää, vaan se on vähän poistunut paikaltansa ja katsoo aivankuin alaspäin ja on vähän surullisen näköinen. Se persoonallisuus, joka ruumiimme mukana kasvaa, se kasvaa kiinni tähän maahan. Personallinen minämme on niin upottanut itsensä maapallon oloon ja sitonut koko sielunsa sen kaikkiin synteihin ja alempiin puoliin, niin että se unohtaa lapsen sisässään ja korkeamman minänsä, varsinaisen minänsä ja päinvastoin vetää sen minänsä katselemaan hieman surullisena tuota persoonallista minää, joka kasvaa iän mukana yhä turhamaisemmaksi, kerskailevaksi itsensä edessä, yhä röyhkeämmäksi, luulotellen itsestään kaikkea, unohtaa, ettei hän oikeastaan ole muuta kuin ihminen. Hän luulee olevansa joku eläinkuntaan kuuluva olento, luulee olevansa täynnä eläimellisiä himoja ja

identifioi itsensä. Hän luulee olevansa huono ja syntinen olento, mutta aina samalla ylpeä, joka aina näkee, että en ole huonompi kuin toiset, joskin voin olla yhtä huono; miksi en voisi ottaa itselleni aistillisia nautintoja. Personallinen minämme elää harhojen maailmassa unohtaen, että se, minkä pitäisi kasvaa, olisi juuri tuo lapsi, tuo enkeli, joka seisoo Jumalan kasvojen edessä ja iloisesti hymyillen katsoo Isää. Sen meidän personallinen alempi minämme unohtaa kulkiessaan täällä elämän koulua. On totta, mitä runoilija kuvaa, että ihminen on sellainen olento, jonka toisella puolella on valkoinen enkeli ja toisella puolella musta enkeli ja ne koettavat kumpikin häntä inspiroida. Valkoinen, joka on korkeampi olemuksemme, mutta toinen, joka on vanha (eläimellinen) karma, se koettaa houkutellessaan häntä alaspäin, alempaan materiaan ja aineeseen, joka ei enää ole hänen tehtävänsä. Tuo näkemys, joka runoilijalla on, josta esim. lapsina saimme elävän kuvan Topeliuksen runoista, se ajatus itsessään on aivan oikein. Ei ne ole ulkopuolella, vaan ne ovat sisässä, alempi ja korkeampi, jotka koettavat taistella keskenään meidän minästämme. Kun me kuuntelemme elämää, niin se vastaa personallisuuteen. Mutta ainoastaan, jos jaksamme kuulla tuota ylempää puolta, lasta meissä ja yritämme aina säilyttää lapsen suhteemme Isään Jumalaan, niin silloin kehitymme sellaisiksi ihmisiksi, joihin ei pääse mikään alempi itsekkyyks vaikuttamaan, jotka aina olemme auki jumalalliselle inspiraationille korkeudessa. Silloin tulemme lopulta siihen, mihin Vanhan Testamentin kertomuksessa Jakob tuli kun hän kulki ja tuli Lusin paikalle ja paneutui levolle. Hän oli väsynyt, nukkui ja näki unta. Hän näki, että siltä kohdalta, missä hän oli, nousi korkeat tikapuut taivaaseen ja näitä pitkin kulki enkeleitä ylös ja alas. Hän itse oli tikapuiden juuressa. Tämä paikka, missä Jakob näin autuaasti nukkui, hän nimitti Beteliksi ja Jumalan huoneeksi ja siihen samaan paikkaan rakennettiin myöhemmin Betlehemin kaupunki, jossa taas kertomuksen mukaan syntyi Jumalan poika, Kristus.

Niin tapahtuu meille, että kun olemme taistelleet itsemme vapaaksi alemmasta itsestämme, siis voitamme itsekkään ja eläimellisen itsemme, niin mekin saamme aivankuin paneutua levolle ja silloin me huomaamme, että meidän selkärakenne on kuin tikapuut.

Ja selkäranka ulottuu ylös päähän ja päässä on aukko (ylös taivaaseen). Ja selkärangan yläpäässä on suuri voimakeskus, jota hebreaksi nimitetään Lusiksi, sanskritinkielellä kundaliini ja kreikankielellä käärmätuleksi. Siellä on nukkumassa se ihmeellinen voima, joka kun se herää, muuttaa meidän selkärankamme taivaallisiksi tikapuiksi, sellaisiksi, että niitä pitkin kulkee Jumalan enkeleitä ylös ja alas, elähyttämään meidän ruumiimme ihmeelliset voimakeskukset, niin että tulemme tikapuiden yläpäähän ja huomaamme, että siellä on ovi jumalallisiin maailmoihin. Kun ihminen kuolee, niin elämä vetäytyy jalkapohjasta ylöspäin ja lopulta pään kautta ulos. Ja niin tapahtuu, että jo eläessään saa levätä taistelun jälkeen ja kun olemme saaneet nähdä nuo tikapuut tietoisesti, niin koko nykyinen elämä on todella ollut kuin satunäytelmä ja koko tämä elämä, jota uskonnoissa yleensä nimitetään ainoaksi helvetiksi tässä meidän aurinkokunnassa, surujen tähdeksi, tämä inhimillinen elämä, tämä fyysillinen elämä on se, josta Dante sanoo: suuri jumalallinen näytelmä. Jokainen elävä olento, joka nyt kärsii täällä kulkiessaan niissä helveteissä. Muistakaamme se: jokainen kerran nousee kaikesta tuosta tuskasta. Jokainen osallistuu siitä jumalallisesta autuudesta, jossa ei ole mitään kärsimyksiä, ei mitään tuskaa, koska se on iankaikkinen, rajaton ja täydellinen rakkaus.